

Sükut Zindanı

– halisi • 30 Kasım 2016

Ne bir iz bırakır ne de hoş seda,
Nemli duvarlarda sessiz heceler.
Ederken çaresiz, umuda veda,
Sarmalar ruhumu kara geceler.

Kahverengi gözler, hülyalı bakış,
Buz kesmiş gönlüme ılık bir akış;
Hayal mi gerçek mi, belli belirsiz,
Gül yüzlü gergefe işlenmiş nakış.

Silinmez bir sahne: savrulan teller,
Arsızca buseler konduran yeller!
Tutup tutmamakta kararsız gibi,
Ürkekçe uzanmış, titreyen eller.

Bilirim seslensem, duyulmaz sözüm,
Boşluğa takılıp kalmakta gözüm,
Vuslat mı; kim bilir, belki, derim de,
Sükût zindanında bulurum çözüm.